

en mere retfærdig Fordeling af Laanene end ved den Fordeling, som finder Sted nu, ja, en langt mere retfærdig. Og for det tredje maa jeg svare med Hensyn til Ministerens Udtalelse om, at Landarbejderne søge til de daarlige Egne, og at det var derfor, der var saa mange Ansøgere, at det passer ikke, efter hvad Tallene vise; thi de vise netop det modsatte, idet i det Amt, hvor de mange Laansøgere ere, og hvor det store Beløb er tildelt, har man regnet med 6,400 Kr. som Gennemsnitslaan, medens Loven kun siger 5,850 Kr. Der er en Overskridelse saa stor, at jeg synes, at Ministeren maa være taknemmelig for, at man paapeger det, for at Ministeren siden kan henvende sin Opmærksomhed derpaa, naar man kommer til en Revision af denne Lov eller rettere sagt til en Fornyelse af denne Lov. Da man gik med til at sætte Maksimumsbeløbet for Udlaanene op, mente man derved at skulle have sat en Stopper for, at man ude i enkelte Egne skulde tro, at man fremdeles kunde tillade sig en særdeles stor Overskridelse af det Maksimumsbeløb, som var nævnt. Men de anførte Tal vise netop, at man alligevel overskrider dem i høj Grad. Det passer altsaa ikke, hvad Ministeren sagde, det er ikke de daarlige Egne, der søge og faa de mange Huse, det kan ikke være de daarlige Egne, saa kunde man ikke regne med Maksimumslaan paa en 6—7,000 Kr., ellers maatte Tallene være ganske forkerter. — Jeg kan derfor ikke andet end atter at anbefale, at man vedtager det foreslaaede Ændringsforslag, naar man vil komme Retfærdigheden saa nær, som man kan, og søge at sætte en Stopper for dette Misbrug, som det efter min Mening er, med disse Udlaan af Statens Penge.

J. Pedersen: Det er meget rigtigt, at man fra det ene Tings Side skal søge at tage fornødent Hensyn til den Stilling, det andet Ting indtager, for at Tingene ved forenede Kræfter kunne faa fremmet de Formaal, som de i og for sig erkende for at være berettigede. Jeg maa sige, at meget tiltalende er det ikke, at man saaledes den ene Gang efter den anden i Slutningen af Samlingen faar at vide, at hvis man ikke gør saa eller saa, saa risikerer man, at der ikke kommer noget ud af Sagen, saa kan man ikke vente at faa den gennemført i det andet Ting. Hvis Forslagene kom noget tidligere herop i Landstinget, vilde jo Faren for, at de skulde strande paa Grund af den knappe

Tid, ikke være saa stor. Naar Forslagene komme myldrende — kan jeg gerne sige — i Samlingens sidste Dage, bliver Vanskeligheden større. Nu hører jeg til dem, som nødig ville have, at denne Lov ikke skal gaa igennem. Jeg har faaet det Indtryk, at der virkelig er en Trang at afhjælpe, men hvorledes den er, og hvem der egentlig er Skyld i den, skal jeg ikke komme nærmere ind paa; Trangen er faktisk til Stede, og derfor ser jeg meget nødt, at dette Lovforslag ikke føres igennem. Jeg vil henstille til det Flertal, som har stillet Ændringsforslag, hvortil der senere er knyttet Underændringsforslag, om det ikke kunde strække sig saa vidt, at det tog den højtærede Landbrugsminister paa Ordet, altsaa tog sit Forslag tilbage og til tredje Behandling stillede et Ændringsforslag, som gik ud paa, at Afkortningen i det paa 5 Aar bevilgede Beløb ikke fandt Sted, saaledes som det her er foreslaaet, ligeligt over de tilbageværende Aar, men at den indskrænkedes til det sidste Aar. Jeg tør nemlig efter den højtærede Ministers Udtalelser vente, at han, hvis en saadan Ændring gennemførtes, vilde anbefale denne Ordning i det andet Ting, og at man ad den Vej kunde naa at redde Loven. Jeg retter altsaa denne Henstilling til det ærede Flertal.

la Cour: Jeg har nu ikke den Frygt som den ærede sidste Taler og den højtærede Minister, at det andet Ting ikke vil modtage Lovforslaget, naar vi forandre det her, saaledes at den ene Million Kroner skal tilbageholdes i de sidste 4 Aar. Men jeg vil gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at naar han kommer her og foreslaar, at Tilbageholdelsen skal udsættes til det sidste Aar, og søger at underbygge denne Udsættelse derved, at Tillæget vil falde bort i de senere Aar, idet det er nu, at Ansøgningerne strømme ind i Mængde, vilde jeg finde det lige saa naturligt, at man udsatte at give disse store Tillæg til det sidste Aar. Det er dog faktisk nye Arbejdere, der komme og ville have Lodder, og jeg synes, at de paa en vis Maade maa have større Ret til at nyde Gavn af Statens Hjælp end de gamle, som allerede i 5—10 Aar have haft Gavn og Fordel af Statslaanet. Jeg tror, at den højtærede Minister har handlet urigtigt, da han foreslog at bevilge denne hele Million Kroner som Tillægsbevilling; der staar jo ikke i Forslaget, at han *skal*, der staar, han *kan* bevilge indtil 1 Mill. Kr. Hvis den højtærede Minister lod være med